

de militære Udgifter, naar vi skulle have en forsvarlig Ordning — og naar vi skulle gaa til en Ordning, er det jo en Selvfølge, at den skal være forsvarlig. Det er jo ikke nok, at man siger: Nu ville vi ofre saa og saa mange Millioner; dersom der ikke ud af dette Offer kommer noget forsvarligt, saa har det ingen Betydning. Den Ordning, vi gaa til, maa være saaledes, at den er forsvarlig i Forhold til vor geografiske Beliggenhed og vor hele finansielle Stilling. Men her staar atter Striden om København. Flertallet er villigt til at forstærke den provisoriske Søbefæstning, fordi det erkender, at hvad det gælder om at opnaa, er, at man ikke kan komme med 1 eller 2 Skibe og lægge sig i en saadan Afstand fra København, at Byen kan blive udsat for et Bombardement; og det er jo ogsaa rigtigt. Men det forekommer mig — og jeg har nogen Grund til at tro, at denne Opfattelse deles af Flertallet — at det ogsaa maa have været Flertallets Mening at ville forsvare København fra Landsiden; thi ingen vil dog falde paa, at hvis en Magt skulde komme med den Hensigt at bryde vor Neutralitet, vil den gaa i Land ved Trekroner eller de andre Forter, hvad de nu hedde; nej, den vil selvfølgelig gaa i Land, som Englænderne i 1807, ved Vedbæk eller Skodsborg o. s. v. eller i Køge Bugt og derefter marschere om til de Steder, hvor man mener lettest at kunne overrumple os.

Derfor kan jeg ikke tro andet, end at det har været Flertallets Mening, at vi selvfølgelig ogsaa skulde forsvare København fra Landsiden, og vi hørte da ogsaa det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds (J. C. Christensen) i Gaar udtale sig i samme Retning. Jeg maa sige, at for mit personlige Vedkommende har jeg haft nogen Vanskelighed ved at forstaa, at man kunde afgøre det med blot at forstærke Søbefæstningen. For at betegne det kortere, kan jeg nærmest udtrykke det med, at jeg har været enig med den ærede Landstingsmand fra Odense (Jørgen Pedersen), fordi jeg har den Opfattelse, som han har gjort gældende i Forsvarskommissionens Betænkning, at i Tilfælde af, at vor Neutralitet blev truet, vilde selvfølgelig den højstkommanderende over vort Forsvar øjeblikkelig lade de Rester, der endnu var tilbage af Enceinten, — eller hvad det nu hedder —, som er omkring København, udbedre og besætte. Og jeg har den saa meget mere, som jeg her støtter mig til

en Opfattelse, der er bleven gjort gældende fra Venstres Side for mange Aar siden. Jeg skal saaledes minde om, at da vi i 1882—83 havde Befæstningsforslag foreliggende til Behandling paa Tingets Bord, hvor Sagen endte med en Dagsorden, udtalte C. Berg — det findes i Folketingstidenden Sp. 3483 —: „Jeg siger, at det vilde være en ynkelig Krigsbestyrelse, som ikke havde Planer til Rede for det Tilfælde, de skulde bruges, og jeg siger endnu, som jeg sagde den Gang, at selv om vi tage hundrede Beslutninger om, at der ikke skal opkastes Feltbefæstninger, saa ville de dog, naar Farens Stund kommer, uden videre blive opkastede baade her og der, hvor Krigsbestyrelsen finder det fornødent“.

Men nu vide vi jo, at i den ældste Tid fik man gerne en Krigserklæring en Maaned eller flere Uger forud for Fjendtlighedernes Begyndelse; men det er gaaet af Brug i den nyere Tid, og i den allernyeste Tid vil det vist ske saadan, at man vil forsøge om muligt at overrumple. Og der forekommer det mig, at saa vilde det være uforsvarligt, om man ikke havde det saaledes, at man kunde mobilisere de Tropper, der ere nødvendige for at undgaa at blive overrumplet. Der er vel ingen, som er saa sangvinsk, at han nærer den Tro, at vi her til Lands kunne optage en Kamp med en Stormagt, naar den kun kommer her for at overvælde os. Men det er jo heller ikke Meningen; det er Meningen, at vi ved at ordne vort Forsvar paa en saa forsvarlig Maade, skulle vise, at vi virkelig ere tilsinds at værne om vor Neutralitet, og at vi derved skulde forhindre, at man overhovedet gør Forsøg paa at krænke denne Neutralitet, fordi vedkommende da i det givne Tilfælde maa regne med, om ikke hans Hovedmodstander vil komme, naar han ikke kan afgøre det med en simpel Overrumpling. Og det forekommer mig, at det er det glædelige ved den nuværende Situation, at alle ere enige om, at det hele kun gaar ud paa og drejer sig om, at vi skulde forsvare vor Neutralitet og ikke søge hverken en Alliancopolitik eller noget som helst andet, men kun værne om vore Interesser og vor Neutralitet. Og dette skal vises paa en saadan Maade, at det ikke kan betvivles, at vi mene det oprigtigt. Og i den Henseende tror jeg, at det vil være af Betydning, at der i det Forslag, som den højtærede Forsvarsminister har forelagt, er nogle forberedte Værker til at sikre os, at vi virkelig kunne mobilisere.